

AKTIV ISLAM

April-Juni 2019

www.aktivislam.dk

Årgang 60

**Islam –
en religion af fred og
medfølelse**

4

**Religiøse tendenser i new
zealand**

14

**Er fasten kun omkring
mad?**

37

En storslået forudsigelse om de sidste dage

Hazrat Huzaifa(ra) beretter at den Hellige Profet (sa) sagde:

“Profetdømmet vil blive i blandt jer så længe Allah ønsker det. Derefter vil Han lade det ophøre. Derefter vil kalifatet blive etableret på profetdømmets grundlag, og det vil forblive så længe Allah vil. Derefter vil Han lade det ophøre. Derefter vil despotiske styrer forblive i blandt jer, så længe Allah vil. Derefter vil Han lade det ophøre. Derefter vil tyranske styrer forblive i blandt jer, så længe Allah vil. Derefter vil han lade det ophøre. Efter dette vil kalifatet genopstå på profetdømmets grundlag.”

Herefter blev den Hellige Profet (sa) tavs.

(Musnad Ahmad bind 5, side 342, Hadith nummer 17939. Mishkat ul Masabih, Kitabur-Riqaq, Bab Al-Anzar wal-Tabzir)

Note:

As. er en forkortelse for alihissalam, dvs. fred være over ham

Sa. er en forkortelse for sallallahu alihi wa sallam, dvs. Allahs fred og velsignelser være over ham

AKTIV ISLAM

April-Juni 2019

- 4 Islam –
en religion af fred og
medfølelse

- 14 Religiøse tendenser i new zealand
- Mangfoldighed på vej frem

- 19 Hvorfor etablere et **forhold** til
Gud?

- 32 Hjernevasker de religiøse
forældre deres børn?

- 37 Er fasten kun omkring mad?

Hovedansvarlig

Mohammad Zakaria Khan

Redaktion

Muhammad Akram
Naimatullah Basharat
Falahuddin Malik

Henvendelse til:

Islams Ahmadiyya Menighed
Eriksminde Alle 2
2650 Hvidovre
Tlf: 36 75 35 02 Fax : 37 75 00 07
www.aktivislam.dk : www.alislam.dk

ISSN: 0108-7290

Den 11. juni 2013 holdt Hans Hellighed Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul-Masih V^{aba} (må Allah være hans hjælper), Overhoved for den verdensomspændende Islams Ahmadiyya Menighed, en tale i Det Britiske Parlament i London i anledning af fejringen af Ahmadiyya Menighedens hundredårsjubilæum i Storbritannien.

Ved jubilæumsfesten deltog 68 honoratiores heriblandt 30 medlemmer af Parlamentet og 12 medlemmer af Overhuset samt 6 kabinetsministre og 2 ministre. Flere medieorganisationer inklusiv BBC, SKY TV og ITV var også til stede for at dække begivenheden. Tilstedeværende var blandt andre: Secretary of State for Energy and Climate Change The Rt. Hon. Ed. Davey MP, Deputy Prime Minister The Rt. Hon Nick Clegg MP, Home Secretary The Rt. Hon. Theresa May MP, Shadow Foreign Secretary The Rt. Hon. Douglas Alexander MP, Chairman of the Home Affairs Select Committee Rt. Hon. Keith Vaz MP og Parlamentsmedlem for Mitcham, og Morden Siobhain McDonagh MP.

Islam – en religion af fred og medfølelse

Bismillahir-Rahmanir-Rahim – I Allahs navn, den Nådige, den Evig Barmhjer-
tige.

Alle ærede gæster – *asslamo ‘alaikum wa rahmatullabe wa barakatohu* – Allahs fred og velsignelser være med jer alle.

Først og fremmest vil jeg gerne takke de venner af Ahmadiyya Menigheden, som så venligt har arrangeret fejringen af vores Menigheds hundredår i Storbritannien i Det Britiske Parlament for at udtrykke deres venskab og tætte forhold til os. Jeg vil også gerne takke alle de gæster som ved deres deltagelse i dag gør det muligt, at dette bli-ver en succesrig og værdifuld begivenhed. Det glæder mig at flere af jer er til stede her og ikke beskæftiget med andre forpligtelser og møder.

Som følge af denne imødekommenhed

vil jeg ud over at erklære min taknemmelighed og påskønnelse også gerne sige, at det er mit inderlige håb og min bøn, at alle de afdelinger og folk, som arbejder inde i denne smukke og prægtig bygning, har mulighed for at opfylde deres forpligtelser for at tjene dette land og dets folk. Det er også mit håb og min bøn, at de på bedste vis må være i stand til at arbejde hen imod etableringen af gode forhold med andre nationer, at handle retfærdigt og derved tage beslutninger, som gavner alle parter. Hvis sådan en ånd bliver udbredt, vil den høste de allerbedste frugter af kærlighed, hengivenhed og broderskab og omdanne verden til en sand oase af fred og velstand.

Dette ønske og denne bøn deles også af alle Ah-madi-muslimere, eftersom vi mener, at det er nødvendigt at have dyb kærlighed til ens nation og

til menneskeheden generelt. Ahmadi-muslimer tror, at kærlighed til ens nation er en grundlæggende del af troen, fordi Islams Grundlægger, Den Hellige Profet Muhammad^{sa}, eftertrykkeligt har påbudt og lært os dette. Lad mig således gøre det helt klart, at enhver Ahmadi-muslim som er Britisk borger, omend de er født her i Storbritannien eller er immigreret fra udlandet, er fuldkommen trofast over for dette land og nærer oprigtig kærlighed til det. De ønsker kun udvikling og velstand for dette prægtige land.

Antallet af folk fra andre lande, som nu er bosat i Storbritannien, er markant og anslås til omkring 14 - 15% af hele landets befolkning. Derfor kan jeg ikke fortsætte uden at nævne og rose de betydelige egenskaber af åbenhjertighed og tolerance udvist af den lokale britiske befolkning for måden, hvorpå de har accepteret indvandrere som medborgere i landet og tilladt dem at blive en del af den britiske samfundsstruktur. I denne henseende påhviler der de folk, som er kommet hertil for at bosætte sig en moralsk pligt til at vise sig som trofaste borgere i landet. Derfor skal de støtte regeringen i dens bestræbelser på at håndtere alle former for uorden og ufred. Så vidt Islams Ahmadiyya

Menighed angår, handler dens medlemmer efter dette princip uanset hvilket land de befinder sig i.

Som I ved, fejrer vi lige nu Ahmadiyya Jamaats hundrede år i Storbritannien. De sidste hundrede år beviser og bevidner, at Ahmadiyya Menighedens medlemmer altid har opfyldt kravet om at være trofaste over for deres land og altid har taget absolut afstand fra enhver form for ekstremisme, opgør og uro. I realiteten skyldes den grundlæggende årsag for denne trofaste og kærlige tilgang, at Islams Ahmadiyya Menighed er en sand isla-misk religiøs menighed. Vores Menighed skiller sig ud, idet vi vedvarende har introduceret Islams sande og frede-lige lære til verdens folk, og vi har også altid bestræbt os på, at denne sande lære bliver accepteret som den sande Islam.

Med disse få ord vil jeg nu gerne vende mig til hovedtemaet af min tale. Vores trossamfund er fanebæreren for fred, forsoning og harmoni, derfor er vores motto: 'Kærlighed til Alle, Had til Ingen'. Til trods for, at nogle ikke-muslimer kender os, eller endda har tætte forhold til os, bliver de meget overraskede over, at Ahmadiyya Menigheden tilskriver dens budskab om fred og broderskab direkte til Islam. Årsagen til

deres forbløffelse og chok er, at de ser mange andre såkaldte islamiske lærde og organisationer optræde og ytre sig på en helt anden måde og fremme et meget anderledes budskab. For at forklare denne forskel lad mig slå fast, at vi Ahmadi-muslimer betragter konceptet af voldelig 'Jihad ved sværdet' fuldstændigt forkert i denne æra, og at det bør afvises - medens nogle andre muslimske lærde fremmer eller endda praktiserer det. Deres tro har medført, at mange ekstremistiske og terroristiske organisationer er dukket op blandt muslimer i adskillige dele af verden.

Det er ikke kun grupper der opstår, men vi ser også, at visse individer udnyttes og handler på disse falske overbevisninger. Det seneste eksempel på dette var selvfølgelig det brutale mord af en uskyldig britisk soldat på en gade i London. Det var et angreb, som absolut intet havde at gøre med den sande islamiske lære. Tværtimod fordømmer den islamiske lære på det kraftigste sådanne handlinger. Sådant ondskab viser den tydelige forskel mellem Islams sande lære og de fejlforklaringer, som nogle såkaldte muslimer praktiserer på grund af deres skjulte dagsorden. Jeg vil også sige, at reaktionen hos nogle lokalgrupper ikke er passende og kan ødelægge

freden i samfundet.

Men hvilket belæg har vi for at understøtte vores påstand, at vores tro med hensyn til den islamiske lære er korrekt? Det grundlæggende punkt, som bør tages i betragtning, er, at Islam kun tillader brugen af sværdet eller magt, hvis en religiøs krig bliver ført mod selve Islam. I nutidens verden fører ingen, hverken et land eller en religion, fysisk krig mod Islam på grundlag af religion. Det er således ikke forsvarligt på nogen måde for muslimer at angribe i religionens navn, for dette strider tydeligt imod Koranens lære.

Koranen tillod kun brugen af magt imod dem, som førte krig og rejste deres sværd imod Islam. En anden vigtig pointe er, at hvis en borger søger at påføre sit land eller sine medborgere nogen form for skade, så vil han også klart handle i strid med Islams lære. Den Hellige Profet Muhammad^{sa} ytrede, at den som udgyder uskyldigt blod er ikke en muslim. Den Hellige Profet^{sa} har betragtet disse mennesker som svage i troen og som værende syndere.

Jeg vil nu bevæge mig over til andre aspekter af Islam, der beviser, i hvor høj grad dens lære er oplyst og ren. Jeg vil forklare, at måden, hvorpå nogle

Hadrat Khalifatul-Masih V^{aba} modtages af Rt. Hon. Ed Davey MP ved Underhuset i London d 11. juni 2013

Rt. Høn. Ed Davey MP ledsager Hadrat Khalifatul-Masih V^{aba} gennem Westminister Hall i Underhuset i London d 11. juni 2013

Hadrat Khalifatul-Masih Vaba holder sin historiske tale til parlamentarikere, VIP'er og diplomater i Underhuset i London d11. juni 2013

såkaldte muslimske grupper præsenterer Islam, ikke afspejler Islams sande lære overhovedet. Det vil stå klart, at deres handlinger udføres med det ene formål at opfylde deres særinteresse ved at udnytte Islams navn for at retfærdiggøre deres hadefulde gerninger.

Islam lægger så meget eftertryk på religiøs tolerance, at det er umuligt at finde lige så høje standarder andre steder. Andre folk har en tendens til at tro, at indtil andre religioner bliver konstateret som usande, vil de ikke være i stand til at bevise sandheden af deres egen religion. Islams tilgang er meget anderledes, fordi den lærer, at selv om Islam er en sand religion sendt til hele menneskeheden, er sandheden også, at alle Guds profeter blev sendt til alle folk og nationer i verden. Dette står tydeligt i den Hellige Koran. Heri har Allah sagt, at alle profeter blev sendt af Ham med læren om kærlighed og hengivenhed, og derfor skal alle sande muslimer acceptere dem. Ingen anden religion roser enhver tro og nation så villigt og åbentbart som Islam. Fordi muslimer tror på, at profeter er blevet sendt til alle folkeslag og alle nationer, kan de ikke anse dem for at være falske. Muslimer kan således ikke vise foragt, håne eller fornærme nogen af Guds profeter, ej heller må de

såre følelserne hos tilhængere af andre religioner.

Alligevel er indstillingen hos nogle ikke-muslimer desværre den stik modsatte. De forsømmer ingen lejlighed til at håne og vanære Islams Grundlægger^{sa} og sårer derfor muslimernes følelser dybt. Vi ønsker oprigtigt religiøs tolerance og gensidig forståelse, netop på grund af vores tro. Når visse elementer spiller på muslimernes følelser, fører det desværre til, at nogle såkaldte muslimer reagerer på disse provokationer på en helt forkert og uansvarlig måde. Disse reaktioner har ingen tilknytning til den sande isla-miske lære, og I vil bestemt aldrig opleve, at en Ahmadi-muslim, hvor meget han end provokeres, reagerer på en så negativ måde.

En anden grov beskyldning rettet mod Islams Grundlægger^{sa} og Koranen anklager dem for at have forkyndt læren om ekstremisme og for at anerkende brugen af magt til at sprede Islams budskab. For at evaluere denne påstand og for at finde sandheden, lad os vende os til selve Koranen. Allah den Almægtige siger:

“ Og hvis din Herre havde (gennemtvunget) Sin vilje, så ville de, der er på jorden, have troet alle tilhobe. Vil du da

tvinge menneskene, så de bliver troende?”
(Sura 10, vers 100)

Dette vers siger tydeligt, at Gud, som Besidderen af al magt, nemt kunne have tvunget alle mennesker til at slutte sig til den samme religion - i stedet har Han givet menneskene friheden til at vælge at tro eller ikke at tro.

Hvis Gud således har givet menneskeheden denne valgfrihed, hvordan kunne den Hellige Profet Muham-mad^{sa} eller nogen af hans tilhængere tvinge noget menneske til at blive muslim? I Koranen siger Allah den Almægtige også:

“ Og sig: Sandheden er fra jeres Herre. Lad da den, der vil, tro, og lad den, der vil, være vantro...” (Sura 18, vers 30)

Dette er den ægte Islam. Dette er dens sande lære. Hvis en persons hjerte så ønsker det, har han friheden til at vælge Islam, men hvis ikke, har han ret til at forkaste den. Altså er Islam fuldkommen imod tvang og ekstremisme; i stedet er den fortaler for fred og harmoni på alle samfundsniveauer. Det er umuligt for Islam at fremme vold eller tvang, idet selve ordet 'Islam' betyder

at leve i fred og bringe fred til alle andre. Således påfører det os stor sorg og smerte, når vores religiøse følelser bliver hånet. Enhver form for re-spektløs tale rettet mod den Hellige Profet Muham-mad^{sa} smerter og sårer vores hjerter.

Det var Islams Grundlægger^{sa}, som fremkaldte kærligheden til Gud og til Hans skabelsesværk i vores hjerter. Det var ham, som forankrede og grundlagde kærlighed og respekt i os for hele menneskeheden og for alle religioner. Hvilket stærkere bevis kan der være på Islams fredelige lære end tilbagemeldingen fra den Hellige Profets^{sa} modstandere, da han forkyndte og formidlede Islams budskab til dem. De sagde ikke, at den Hellige Profet^{sa} ved at bede dem tilslutte sig Islam bad dem om at begå ondskab eller forseelser. I stedet lød deres svar, at hvis de accepterede Profetens lære, ville deres egen velfærd og status blive truet og beslaglagt af nådesløse folk, fordi den Hellige Profet^{sa} lagde vægt på fred og harmoni. De gav efter for frygten for, at hvis de tilsluttede sig Islam og valgte fred, så ville de omkringboende folk, stammer eller selv nationer udnytte og tilintetgøre dem. Kort sagt, hvis Islam prædikede vold, og hvis den opfordrede muslimer til at løfte sværdet og føre krig, så ville de ikke-

troende tydeligvis ikke have givet denne begrundelse. De ville ikke have sagt, at deres afståelse fra at acceptere Islam var bygget på en frygt for, at dens fredslære kunne føre til deres tilintetgørelse ved verdslige folks hænder.

Den Hellige Koran fastslår, at én af Gud den Almægtiges Egenskaber er Salam, som betyder, at Han er 'Kilden til Fred'. Heraf følger, at hvis Gud virkelig er 'Kilden til Fred', så må Hans fred omfatte alt Hans skabelsesværk og hele menneskeheden og ikke kun være begrænset til en specifik gruppe mennesker. Hvis Guds fred kun var udformet til at beskytte nogle folk, kan det ikke siges, at Han er Gud for hele verden. Allah den Almægtige svarer på dette punkt i Koranen. Han siger:

“(Jeg sværger) ved hans ord: O min Herre, dette er visselig et folk, som ikke vil tro. Tilgiv dem og sig: Fred (være med jer). De skal snart vide besked.” (Sura 43, vers 89-90)

Disse ord illustrerer, at den Hellige Profet Muhammad^{sa} bragte en lære, som var kilden til barmhjertighed og medfølelse for alle mennesker og således var et middel til fred for hele menneske-

heden. Verset fastslår også, at som svar på den Hellige Profets^{sa} budskab om fred afviste hans modstandere ikke kun hans lære, men hånede og ydmygede ham også. Ja, de gik et skridt videre og opponerede mod ham med fjendskab og skabte uro og strid. Som følge af dette bønfuldt den Hellige Profet^{sa} Gud, at jeg ønsker at bringe dem fred, men de giver ikke mig fred. Ud over det stræber de efter at påføre mig smerte og sorg.

Som svar på dette trøstede Gud ham således: Ignorer hvad end de gør og vend dig fra dem. Din eneste opgave er at sprede og etablere fred i verden. Du skal besvare deres had og syndige overtrædelser med de enkle ord “fred være med jer” og sige til dem, at du bringer fred til dem.

Den Hellige Profet^{sa} tilbragte således hele sit liv med at sprede fred i verden. Det var hans ophøjede kald. Der vil med sikkerhed komme en dag, når verden vil indse og forstå, at han ikke bragte nogen lære om ekstremisme. De vil indse, at han alene bragte et budskab om fred, kærlighed og godhed. Hvis tilhængerne af dette ædle sendebud også besvarer ondskab og uretfærdighed med den samme kærlige adfærd, så vil de folk, som fremfører indvendinger mod Islams smukke lære, uden tvivl en dag

blive overbe-vist om dens sandhed og skønhed.

Ahmadiyya Muslim Jamaat følger og lever efter disse læresætninger. Det er læren om forståelse, tolerance og medfølelse, som vi fremmer og spreder til alle hjørner af verden. Vi følger det historiske eksempel uden sidestykke på elskværdighed og velgørenhed, som blev udvist af den Hellige Profet Muham^{sa}, da han sejrende vendte tilbage til Mekkas gader, efter han i flere år havde stået over for den mest bitre og forfærdelige ondskab og forfølgelse. I flere år var han og hans tilhængere blevet nægtet adgang til selv de mest elementære livsfornødenheder som mad og vand, og derfor tilbragte de i perioder flere dage med sult. Flere af hans tilhængere blev angrebet, medens andre blev slået ihjel på en så grusom og ubarmhjertig måde, som kan være svær at forestille sig. Selv de ældre muslimer, de muslimske kvinder og de muslimske børn blev ikke skånet; i stedet blev de også behandlet nådesløst og brutalt. Da den Hellige Profet^{sa} vendte sejrende tilbage til Mekka, søgte han trods dette ikke hævn.

I stedet erklærede han, at der skal ikke være straf for nogen af jer, for jeg har tilgivet jer alle. Jeg er kærlighedens og fredens sendebud. Jeg har den bed-

ste viden om Allahs egenskab – at være en ‘Kilde til Fred’ - Han er Den Som skænker fred. Således tilgiver jeg jer alle jeres tidligere overtrædelser, og jeg giver jer garanti om fred og sikkerhed. I er frie til at forblive i Mekka og til at udøve jeres egen religion. Ingen vil blive tvunget eller underkuet på nogen måde.

Nogle af de mest standhaftige ikke-troende var flyg-tet fra Mekka af frygt for straf, fordi de vidste, at de havde overskredet alle grænser i deres ondskab mod muslimerne. Men efter at have oplevet denne enestående kærlige og medfølelse handling og det enestående løfte om fred og harmoni, sendte de ikke-troendes pårørende bud til dem om at vende hjem. De blev oplyst om, at den Hellige Profet^{sa} tilbød fred og sikkerhed, og derefter vendte de hjem til Mekka. Da Islams tidligere hårde modstandere med egne øjne så den Hellige Profets^{sa} velvilje og barmhjertighed, accepterede de Islam af deres egen fri vilje.

Hvad jeg har fortalt, er en del af en nedskrevet beretning, og et flertal af ikke-muslimske historikere og orientaler har også bekræftet dens sandhed. Dette er Islams sande lære, og dette var det ædle forbillede, som den Hellige Profet^{sa} udgjorde. At beskrive Islam og dens Grundlægger som voldelig og rejse sådanne beskyldninger mod dem er

derfor en grusom uretfærdighed. Der er ingen tvivl om, at hvor sådanne falske påstande bliver fremsat, så føler vi os dybt krænket.

Jeg vil gentage, at i dag er det vores menighed, Ahmadiyya Muslim Jamaat, som følger og lever efter Islams originale og fredelige lære. Og jeg vil gentage, at de hadefulde onde handlinger, som er begået af ekstremistiske organisationer eller individer, ingen sammenhæng har med Islams sande lære.

Sand retfærdighed kræver, at individers og grupperes særinteresser ikke bør tilskrives en religions lære. Sådanne handlinger bør ikke bruges som en undskyldning for at rette urimelig kritik mod nogen religion eller dens grundlægger. Der er et presserende behov i vor tid for, at alle i forsøget på at skabe global fred og harmoni bør udvise gensidig respekt både for hinanden og for alle religioner. Alternativerne er skræmmende.

Verden er blevet en global landsby, og derfor vil mangel på gensidig respekt og manglende fælles tilslutning til at fremme fred ikke kun skade lokalområder, byer og lande, men vil i virkeligheden føre til ødelæggelse af hele verden. Vi kender alle til den rædsels-

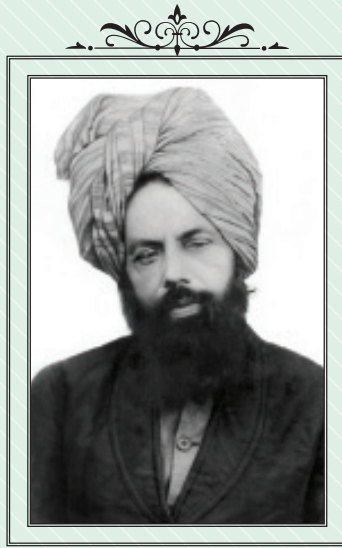
vækkende ødelæggelse forårsaget af de sidste to verdenskrige. På grund af visse landes handlinger er der tegn på, at endnu en verdenskrig venter i horisonten. Hvis en verdenskrig bryder ud, vil den vestlige verden også blive dybt berørt af dens vidtrækkende og ødelæggende konsekvenser. Lad os redde os selv fra sådan en ødelæggelse. Lad os redde vores fremtidige generationer fra de forfærdelige og katastrofale konsekvenser af krig. Tydeligvis vil den mest grufulde slags krig være en atomkrig, og med den retning, verden styrer imod, er der virkelig en reel risiko for, at en atomkrig vil bryde ud. For at forebygge et så grufuldt udfald bør vi udvise retfærdighed, integritet og ærlighed, og vi bør forene os for at undertrykke og stoppe de grupper, som ønsker at sprede had, og som ønsker at ødelægge freden i verden.

Det er mit håb og min bøn, at Gud den Almægtige gør de store magter i stand til at leve op til deres ansvar og forpligtelser på den mest retfærdige og rimelige måde i denne bestræbelse – Amin.

Før jeg slutter af, vil jeg gerne takke jer alle endnu engang for at bruge tid og kræfter på at deltage i dag. Må Allah velsigne jer alle.

Mange tak.

Den
Lovede Messias^{as}
& IMAM MAHDI^{*}

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}**

* 'Imam Mahdi' er den islamiske og arabiske titel for den profeterede reformator, ligesom 'messias' er det. Imam Mahdi betyder bogstaveligt 'Den retledte imam'.

** 'as' er en forkortelse for det arabiske 'alaihi salam', der betyder 'fred være over ham'.

Religion og videnskab

I denne tidsalder har Gud den Almægtige ikke begrænset religiøse anliggender til kun at være fabler og myter, men har derimod gjort religionen til en videnskab. Netop derfor, er dette de videnskabelige opdagelsers tid; en tid hvor alt bliver fremlagt akademisk. Jeg er netop blevet sendt af den grund - at fremlægge de historiske beretninger i den Hellige Koran samt dens lære på en akademisk måde.

(Al-Hakam, 10. april 1902)

Religiøse tendenser i New Zealand

- Mangfoldighed på vej frem

I dag er fire ud af hver tiende New Zealændere ikke længere tilknyttet en organiseret religiøs gruppe. Kristendommen har lidt det største tab og mistet tilhængere i næsten alle dets trossamfund. I de sidste syv år alene er medlemskabet i New Zealand-kirker faldet med 196.000, mens antallet af ikke-religiøse steget til et svimlende 1,6 millioner, en stigning på 338.000 i samme periode, ifølge tal udgivet af folketællingen i november 2013.

Store kirker havde de største tab med anglikanerne, der tabte tæt på 100.000 medlemmer; Presbyterianerne, som tabte 70.000 medlemmer og antallet af katolikker faldt med 16.000. Kun adventiske og evangeliske kirker formåede at bekæmpe denne tendens ved at forhøje deres medlemskab.

I dag udgør kristne kun 43 procent af landets samlede befolkning, i modsætning til 69 procent i 1991.

Forskellen er endnu mere slående, når man sammenligner det religiøse landskab i 1991 med 2013. Antallet af ikke-religiøse er tæt på 40 procent efterfulgt af hinduisme, buddhisme, islam, sikhisme, spiritualisme og New Age religioner og jødedom. Interessant nok har New Zealand også et betydeligt antal mennesker, der protesterer mod at blive spurgt om deres tro.

Douglass Pratt, professor Universitetet of Waikato, der specialiserer sig i religiøse studier, tilskriver tendensen i at bevæge sig væk fra religion til en fortsat misforståelse om, at et sekulært samfund er et samfund, der helt undgår religion.

‘I New Zealand, er det sekulære ligestillet med fraværet af religion fra det offentlige liv.’ Pratt siger. ‘Religion betragtes som et personligt anliggende; noget en person vælger eller ej.’ Pratt

sagde yderligere, at New Zealændere er tolerante for alle trosretninger, men der er en "udbredt uvidenhed om og apati over for religion."

Den New Zealandske bolig- og folketælling register har indsamlet data om religiøse tilhørsforhold siden begyndelsen af det 20. århundrede, og deres data bekræfter, at mens langt de fleste New Zealændere var tilknyttet kristendommen i begyndelsen, ændrede denne tendens og i løbet af de sidste par årtier har der været et stabilt og signifikant fald i antallet af kristne. Fra 1991 til 2013, da antallet af kristne faldt med 26 procent, så andre religioner stigninger i deres medlemskab; med en 20 procent stigning i antallet af hinduer, 22 procent stigning i buddhister og 13 procent stigning i muslimer. Stigningen i medlemskabet af ikke-kristne religioner afspejler den seneste indvandringstendens til øerne, men på trods af den seneste vækst står de stadig for kun 5,7 procent af den samlede befolkning.

Der er 90.000 hinduer i New Zealand, 25.000 mere end hvad der var i 2006 og 46.000 muslimer, en stigning på 10.000 i samme periode. Sikher

fordoblede også deres antal de sidste syv år; de har i øjeblikket 20.000 medlemmer. Sammensætningen af den ikke-kristne befolkning er meget forskelligt. For eksempel repræsenterer de 46.000 muslimer over 40 forskellige lande, herunder ca. 3.000 europæiske muslimer og nu omkring 750 maori konvertitter. Den muslimske befolkning har også set et stort spring i deres tal gennem øget migration primært fra Indien og Fiji, men New Zealandske muslimer hagler fra alle dele af verden. Ifølge folketællingen i 2013 er de fem største etniske grupper i New Zealand europæisk, maori, kinesisk, samoansk og indisk. De mindste etniske grupper omfatter grønlandsk, sardinsk og latinamerikansk kreolsk .

I dag udgøre folk, der identificerer sig som europæere for 74 procent af den samlede befolkning, mens andre etniciteter fortsætter med at blomstre, og næsten en ud af otte mennesker, der bor i New Zealand, er asiatiske. Hindi er nu det fjerde mest almindelige sprog efter engelsk, maori og samoan. Tilstrømningen af europæere til landet dateres tilbage til 1769, da James Cook, en engelsk navigator, først landede på New Zealandsk

jord. Det var imidlertid først i 1840, at storskalaen af europæere, hovedsageligt fra Storbritannien, førte til koloniseringen af dette ørige.

Europæerne bragte kristendommen med dem, og de anglikanske, katolske og presbyteriske kirker etablerede sig alle stærkt og gjorde kristendommen til den dominerende religion i landet. På trods af kristendommens historiske dominans i New Zealand har landet været sekulært. Det har dog ikke forhindret religion i at spille en vigtig rolle i hele dets historie; Allerede helt tilbage til 1300 f.Kr., da maori bosættere fra det østlige Polynesien ankom på øen i kanoer. Maorierne levede i flere århundreder isoleret og udviklede en unik kultur, der blev kendt som "Maori", med eget sprog, en rig mytologi, særpræget håndværk og scenekunst.

Traditionel maori religion lærte, at alt, herunder naturlige elementer og alle levende ting, er forbundet til en fælles afstamning. Derfor blev alle ting tænkt som at have en livskraft eller 'mauri'. Ankomsten af europæere til New Zealand fra begyndelsen af det 17. århundrede

bragte en enorm ændring i Maoriernes livsstil . Maorierne vedtog gradvist mange aspekter af det vestlige samfund og kultur, og i begyndelsen af det 19. århundrede tilsluttede mange maorier sig kristendommen og dets koncepter . Et stort antal konvertitter sluttede sig til den Engelske Kirke og den Romersk Katolske Kirke, som begge stadig er stærkt indflydelsesrige i maorisamfundet. Den kristne bøn blev den forventede måde at starte og afslutte offentlige maori forsamlinger af forskellige slags. Der blev også lavet bøn i begyndelsen af mange nye projekter, personlige rejser og andet arbejde.

Siden slutningen af det 20. århundrede er bevægelsen væk fra kristendommen også tydelig blandt Maorierne, ved at genoplive og genoprette tabte præ-kristen spiritualisme blandt Maorierne; der har også været en betydelig overgang fra Maori til Islam. Folketællingen i 2013 havde omkring 600.000 mennesker i New Zealand, der identificerede sig som Maori, hvilket udgør omkring 15% af den nationale befolkning. De er den næststørste etniske gruppe i New Zealand, efter de europæiske New

Zealændere.

Neill Atkinson, chefhistoriker for New Zealands ministerium for kultur og kulturarv, siger, at New Zealand er et relativt stabilt, fredeligt område. Han tilskriver den fredelige sameksistens mellem forskellige etniske og religiøse samfund i landet til den dybt forankrede model af sekularisme, der er opstået i løbet af det 20. århundrede. Pratt er enig i, at landets mangeårige engagement i at opretholde religionsfrihed har gjort det muligt for et bredt udvalg af etniske grupper og trosretninger at trives.

“Menneskerettighedskommissionen og Kontoret for Etniske Anliggender er involveret i at fremme religiøs harmoni og gensidig tolerance, herunder overvågning og reaktion på forekomster af fordomme,” sagde Pratt.

New Zealands stærke liberale tolerancepolitik har udviklet en social accept af religiøs mangfoldighed og etnisk mangfoldighed, hvilket giver mulighed for fri udfoldelse af ikke kun forskellig kulturel og religiøs overbevisning, men også uden tro, både på det private og offentlige område.

www.alislam.org

*Ahmadiyya Menighedens
officielle hjemmeside:*

Du kan her finde et stort udvalg af frit online materiale inklusiv oversættelse og fortolkning af den Hellige Koran samt få adgang til menighedens litteratur, der blandt andet inkluderer bøger af menighedens grundlægger Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (as).

BESØG EN MOSKÈ

eller bestil FOREDRAG

ud af huset

Moskéen kan, foruden en kort rundvisning i dens arkitektur, tilrettelægge et oplæg i generelle såvel som specifikke emner om islam og muslimer, naturligvis med rig mulighed for spørgsmål uanset emne. Man kan også overvære en fredagsgudstjeneste.

Foredrag kan også arrangeres ud af huset i hele landet.

Moskéen baserer sig på frivilligt arbejde. Disse tilbud er således GRATIS.

Kontakt:

Imad uddin Malik (+45 42 66 42 67) : Mohammad Akram Mehmood (+45 60 21 33 35)
besoeg.moskeen@gmail.com

Hvorfor etablere et forhold til Gud?

Ehsan Ahmad

Hvorfor etablere et forhold til Gud? Hvis vi tager et kig på det senmoderne samfund, ser vi på den ene side, at religionens rolle i det enkelte individs liv er blevet betydeligt mindre gennem en årrække. Samtidig ser vi også, at der i andre dele af verden er en øget tendens til at gøre brug af religionen. Denne kontrast har skabt splid og opdelt verden med to grundlæggende forskellige måder at anskue religionen på. I vesten er dens rolle i det offentlige rum formindsket betydeligt gennem de seneste årtier. Her ses den som en privatsag, der ikke har nogen plads i det offentlige rum.

På den anden side ser vi i den islam-

iske verden, at grupperinger bruger religion til at opnå deres formål, især ved at opildne folks religiøse følelser. Til tider har denne skarpe kontrast medført en generel religionskritik i vesten. Religiøst inspirerede terror handlinger rundt om i verden, har bidraget til en negativ association med religionen og islam i store dele af den vestlige verden. Den religionskritik, der for alvor tog fart i denne del af verden i oplysningstiden og efter den industrielle revolution, har i Øerne taget til. Ateismen har gennem de senere år fået pustet nyt i liv i sig. Først af Richard Dawkins m.fl. har betegnelsen ”nyateisme” vundet frem. På den anden side ser vi, at Gud sendte den Lovede Messias^{as} i denne

tidsalder, som proklamerede:
”Det formål jeg er blevet sendt med fra Gud er, at jeg, ved at fjerne afstanden som er opstået i forholdet mellem Gud og Hans skabning, skulle genoprette et forhold af kærlighed og hengivenhed.”

Altså er formålet med den Lovede Messias’as komme og etableringen af Ahmadiyya Menigheden, at dets medlemmer etablerer et levende forhold til Gud. Dette er hvad den Lovede Messias^{as} gang på gang selv har formået og som hans Khulafa fortsat minder menighedens medlemmer om, at deres egentlige formål er, at etablere et personligt og levende forhold til Gud.

Men hvad menes der med at etablere et forhold til Gud? Hvordan er dette forholds natur? Hvilke midler skal tages i brug for dets muliggørelse? Dette vil vi kaste et nærmere blik over på de følgende sider.

Hvis vi studerer religioner, ser vi, at der er et koncept til stede om at etablere et forhold til Gud. I Det Gamle Testamente nævnes det, at Enok vandrede med Gud. Ligeledes ser vi i Det Nye Testamente, at Jesusas

kalder Gud for fader, som illustrerer det tætte forhold, han havde til Gud. I Koranen nævnes det, at formålet med menneskets skabelse er at tilbede Gud og tilegne sig Hans egenskaber. I forskellige Ahadith finder vi ligeledes forskellige beretninger, der behandler samme emne. Kort sagt er der i enhver religion et koncept om, at det er muligt for mennesket at etablere et forhold til Gud.

Den Lovede Messias^{as} uddyber et sted, at formålet med menneskets skabelse er at få etableret et forhold til Gud. Han siger således:

”Hvad enten mennesket erkender det eller ej, er formålet med menneskets skabelse uden tvivl at tilbede Gud, at opnå fuldkommen forståelse af Ham samt at hengive sig fuldstændigt til Ham. Et andet sted i den Hellige Koran har Gud den Almægtige sagt følgende:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ
فَظَرَّتْ اللَّهُ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ
اللَّهِ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ

Den religion, som giver den sande forståelse af Gud, og som foreskriver Hans sande tilbedelse er islam (3:20). Islam er iboende menneskets natur og

mennesket er blevet skabt i overensstemmelse med islam. Det er den evige tro (30:31) Dette betyder, at Guds hensigt er, at mennesket skal være lydigt mod Gud og hengive sig til tilbedelse samt elske Ham med alle sine evner. Derfor har Gud skænket mennesket alle de evner, som er nødvendige for at følge islams lære.

Disse vers har en endnu dybere mening, og vi har fremsat en del af den i den tredje del af svaret på det første spørgsmål. Her ønsker vi kort at fastslå, at det sande formål med de lemmer, organer og evner, som er blevet skænket mennesket, er at forstå, tilbede og elske Gud.”

Et andet vers vi finder iden Hellige Koran, som beskriver hvorledes Guds kærlighed ligger i menneskets natur er i det følgende:

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ

Altså, at Gud har indsat Sin kærlighed i den menneskelige natur. Mennesketer derfor ikke alene i stand til at elske Gud, men denne kærlighed er en del af dets natur. Hvordan er dette forholds natur? Lad os nu kaste et blik på, hvordan dette forhold er, som islam ikke blot

argumenterer for eksisterer, men endog siger er en del af menneskets natur. Ved at studere den Hellige Koran og Ahadith samlingerne kan vi se, at dette forhold er ikke ensidigt, men derimod præget af gensidighed, hvor også Gud udviser Sin kærlighed overfor den, der elsker Ham. Hazrat Musleh-e-Mau'ud^{ra} uddyber dette emne:

”Islam siger ikke alene, at det er muligt at etablere et forhold til Gud, men at det er selve formålet med dets skabelse. I en hadith står der, at Hazrat Abu Huraira^{ra} beretter, at Profeten^{sa} sagde: ”Jeg sværger ved Gud! Allah bliver så glad for Sin tjeners anger, at selv ikke den person bliver så glad, som har mistet sit befordringsmiddel under rejse og derefter finder det igen”...I denne hadith er ikke alene Guds kærlighed blevet nævnt, men derudover nævnes der en ekstra pointe i ordet مَآئِدٌ, som betyder ’forsvundet befordringsmiddel’. Visdommen bag at sammenligne menneskets anger med et forsvundet befordringsmiddel er, at mennesket er Guds befordringsmiddel, som Han rejser med. Det vil sige, at Han manifesterer Sine attributter i verden via mennesket...i billedlig forstand kan

vi sige, at Gud ser Sig nødsaget til, at mennesket bliver Hans befordringsmiddel, således at Hans attributter kan manifestere sig i denne verden.

Det er således bevist via Koranen og Hadith, at formålet med menneskets skabelse er at etablere et gensidigt forhold mellem Gud og mennesket.” Menneskets og Guds indbyrdes kærlighedsforhold er blevet beskrevet med forskellige ord i den Hellige Koran og Hadith og alle ord har forskellige betydninger. Hazrat Musleh-e-Mau’udra har forklaret, at der i alt er brugt fem ord, til at illustrere dette forhold. To af disse ord bruges kun om menneskets forhold til Gud og kan således ikke bruges til at omtale Guds kærlighed til mennesket, mens de resterende tre ord kan bruges begge veje.

1. Det første ord er رَغْبَت (raghbat). Dette beskriver en form for kærlighed, hvor man har et håb, ønske eller stærk trang til at møde den elskede. Dette ord bruges kun om menneskets forhold til Gud og kan således ikke bruges til at beskrive Guds kærlighed, da der i ordets betydning ligger, at man ikke nødvendigvis

opnår det man ønsker. I den Hellige Koran bliver denne form for kærlighed beskrevet i de følgende vers:

يَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا

”...og de påkaldte Os i håb og frygt...”

Et andet sted står der:

إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ

”...til Allah alene vender vi med et hjerteligt ønske”

Vi kan altså se, at det er en af de troende kvaliteter, at de påkalder Gud med håb, og at de selv giver udtryk for, at de har et hjerteligt ønske om at opnå Gud.

2. Det næste ord er اُنْس (Uns). Det beskriver den kærlighed, hvor den man elsker vender sit ansigt mod én, og ens hjerte derved bliver tilfredsstillende i og med, at man har opnået den elskedes opmærksomhed. Dette ord bruges heller ikke om Gud, da der i denne form for kærlighed ligger, at man ikke nødvendigvis opnår den elskedes nærhed.

3. Det tredje ord er وُد (Wud). Dette er den form for kærlighed hvor den, der elsker og den elskede bliver forbundet. Det kan sammenlignes med magnetismens tiltrækningskraft.

Dette ord bruges både om mennesket og Gud. Altså når Gud udtrykker Sin kærlighed, udfolder den sig som minimum på dette stadie. I den Hellige Koran bliver denne kærlighed nævnt i følgende vers:

سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا

”...den Nådige vil skabe kærlighed (i deres hjerter)...

4. Det fjerde ord er حُب (Hub). Det er det stadie af kærlighed, hvor begge partnere bliver en del af hinanden eller med andre ord sammensmeltet og bliver til ét. Dette ord har så vidtstrakt en betydning, at det ligger i dets mening, at den kærlighed der omtales kan sammenlignes med et frø, der vokser og giver frugter. Hvis vi ser dette i konteksten af forholdet mellem mennesket og Gud, så vil den kærlighed, der betegnes som حُب (hub) være på et stadie, at det vil vokse, spire og give åndeligt afkom. Altså at folk vil begynde at efterleve, en sådan persons eksempel, der elsker Gud på dette niveau. I den Hellige Koran nævnes det om de troende:

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

”...Men de troende er stærkere i deres kærlighed til Allah.”

5. Det femte ord er حُلَّة (Khulla). Dette er det mest intensive stadie af kærlighed, hvor begge parter ikke blot bliver til ét, men at deres tanker og følelser også bliver ensrettede. Altså er der absolut ingen form for indbyrdes uoverensstemmelse. I den Hellige Koran er denne form for kærlighed nævnt i forbindelse med Guds ven-skab med profeten Hazrat Abrahama i følgende vers:

وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

”...Og Allah tog Abraham til ven!”
Man skal dog her huske på, at selvom dette ord også kan bruges til at udtrykke venskabsforhold, så kommer dette ords fulde betydning først frem i det øjeblik man bruger det til at udtrykke forholdet til Gud.

Hvordan mener den Lovede Messias’asat man kan etablere et forhold til Gud?

Efter at have set vigtigheden af at etablere et forhold til Gud samt set på forholdets natur, er det næste spørgsmål, man kan stille, hvordan dette forhold kan etableres?

Dette spørgsmål kan besvares på forskellige måder. Jeg vil først gen-

give nogle af den Lovede Messias^{as} skrifter, der uddyber dette emne og derefter skitsere nogle af de punkter, som Hazrat Musleh-e-Mau'udra har beskrevet angående dette.

Det er her vigtigt, at man husker at den Lovede Messiasas i denne tidsalder er den, der netop blev sendt for, at vejlede menneskeheden til at etablere et forhold til Gud. Han har i sine værker flere steder behandlet dette emne. Hvis man derfor gerne vil forstå, hvad der menes med at etablere et forhold til Gud, og ønsker at opnå dette, kan man ikke komme udenom at læse og forstå den Lovede Messias'as skrifter.

Den Lovede Messiasas uddyber hvordan man kan etablere et forhold til Gud:

فَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّهَا ”

Den, der tilsmudser [sin sjæl], vil begrave den. [Der tales her om] en sådan person, der hælder mod det verdslige. Denne sætning alene er et resumé af Koranens lære, som fortæller, hvordan mennesket kan nå Gud. Det er uden tvivl sandt og absolut sikkert, at den, der ikke fralægger sig misbrug af de menneskelige evner

[dvs. menneskets egenskaber, organer samt alle former for kræfter], ikke kan opnå Gud[s nærhed]. Hvis man ønsker at opnå Gud[s nærhed] og gøre sig fri af verdsligt uføre, er man nødt til at opgive disse [verdslige] lidenskaber.”

Den Lovede Messiasas skriver et sted under overskriften ”Midler til at etablere et fuldkomment åndeligt forhold til Gud”:

”Metoden til at etablere et fuldkomment åndeligt forhold til Gud, som den Hellige Koran anviser os, er islam, der betyder, at man hengiver hele sit liv til Gud og er optaget af bønnen, som Sura Fatihah (sura 1) har lært os. Dette er selve kernen i islam. Fuldstændig hengivelse til Gud og bønnen, som Sura Fatihah lærer os, er den eneste vej til at møde Gud og nyde den sande frelses vand. Det er den eneste vej, som naturens lov har anvist som mulig til menneskets højeste udvikling og dets møde med det guddommelige. Kun de kan finde Gud, som går ind i islams åndelige ild, som fortærer vore liv; idet den får bugt med vore falske guddomme, skænker vort liv, ejendom og ære som

et offer til den hellige Gud. Ved at hengive sig i islam indtager vi det nye livs drik, og alle vore åndelige evner skaber således et forhold til Gud som mellem slægtninge. En ild springer pludselig op fra vort indre, ligesom lyn, og en anden ild nedstiger over os. Når disse to flammer mødes, bliver alle vore lidenskaber og vor kærlighed til alt andet end Gud helt fortæret, og vi bliver som døde med hensyn til vore tidligere liv. Denne tilstand kaldes islam i den Hellige Koran. Gennem vores fuldstændige hengivelse i Guds vilje dræbes vore lidenskaber, og gennem bønnen opnår vi nyt liv. Dette andet liv erkendes ved, at man modtager åbenbaringen. At på dette stadie bliver fortolket som at møde Gud, med andre ord at skue Gud. På dette stadie skaber mennesket et forhold til Gud, i kraft af hvilket det vil opleve det, som om det kunne skue Gud, og det bliver skænket kraft og alle dets sanser og indre evner bliver oplyst, og det føler sig draget mod et helligt liv. På dette stadie bliver Gud dets øjne, som det ser med, dets tunge, som det taler med og dets hånd, som det angriber sine fjender med og dets øre, som det hører med og dets fod, som

det går med. Dette stadie henvises der til i verse:

يَدَالِهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ

Allahs hånd er over deres hænder (48:11). På samme måde er der sagt:

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى

Det var ikke dig, der kastede, men Allah, Som kastede (8:18). Kort sagt er der på dette stadie en fuldkommen forening med Gud, og Hans hellige vilje gennemstrømmer sjælen helt, og den moralske kraft, som tidligere var svag, bliver klippefast, og fornuft og forstand skærpes til det yderste. Dette er meningen i det følgende vers:

وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ

Han har styrket dem med Sin ånd (58:23). På dette stadie strømmer kærlighed og hengivenhed til Ham gennem én på en sådan måde, at man ville dø for Gud og udholde tusinder af plager for Hans skyld og udholde vanære på Hans vej, alt bliver ligeså let som det at knække et lille strå. Man drages mod Gud uden at vide, hvem der styrer. Man føres omkring af en skjult hånd, og Guds vilje bliver formålet med ens liv. På dette stadie forekommer Gud at være meget nær, og Han har sagt:

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

Vi (Gud) er nærmere ved mennesket end dets halspulsåre (50:17).

I denne tilstand mister et menneske sin verdslige forbindelse, ligesom en moden frugt automatisk falder fra grenen på et træ. Hans forhold til Gud bliver dybere, og han drages væk fra alle skabninger og æres ved Guds ord og ved samtale med Ham. Dørene til dette stadie er ligeså åbne i dag, som de altid har været, og den guddommelige nåde skænker stadigvæk denne rigdom til dem, der søger den, ligesom Han har gjort før. Men dette opnås ikke ved blot at bevæge tungen, og denne dør åbnes ikke med tom tale og pralerier. Der er mange, der søger, men der er kun få, der finder. Hvorfor forholder det sig sådan? Det er, fordi dette stadie kræver dyb alvor og sand offer. Tomme ord betyder intet i denne sammenhæng. At træde ind i ilden som andre mennesker løber bort fra, med sand hengivenhed er den første forudsætning på denne vej. Praleri nytter intet; hvad der er brug for er praktisk tjenstivrighed og alvor. I denne sammenhæng har Gud den Strålende sagt:

وَ إِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

Når Mine tjenere spørger dig angående Mig, så sig, at Jeg er nær. Jeg svarer den bedendes bøn, når Han påkalder Mig. Derfor skal de søge Mig gennem deres tilbedelse og have fast tro på Mig, således at de må blive vejledt på den rette vej (2:187)."

Et andet sted skriver han:

"Den Sande Gud er Den, Hvis uændrede og eviggyldige attributter altid afspejles i denne verden. Han er ikke afhængig af at have en søn, der begår selvmord, for at menneskeheden kan opnå frelse. Der har altid kun været én vej til at opnå sand frelse, som er uændret. De, der vandrer på denne vej, vil erfare dens frugter i dette liv og se dens sande eksempler i deres indre. Denne vej er at acceptere det guddommelige kald, efterleve det og fortære sit ego og på den måde løskøbe sig selv. Dette er den vej, som Gud bestandigt har lagt i de folks natur, som ønsker at opnå sandheden. Mennesket er siden dets skabelse blevet skænket de midler, der påkræves

for at udføre dette åndelige offer, og dets natur har bragt disse midler med sig.”

Vi kan altså se, at måden man kan etablere et forhold til Gud på er ved at underlægge sig Guds vilje og give afkald på sin personlige vilje og ambition.

Den Lovede Messiasas har i lyset af følgende vers fra den Hellige Koran forklaret, hvordan det ikke er muligt at etablere et forhold til Gud, uden at følge i den Hellige Profet Muhammads^{sa} fodspor. Profeten^{sa} var det ypperste eksempel på, hvordan man kan etablere et forhold til Gud, som vi vil se nærmere på senere i dette kapitel. Derfor kan man ved at følge i hans fodspor ligeledes etablere et forhold til Gud. Der står i den Hellige Koran:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

”Sig: Hvis I elsker Allah, så følg mig. Allah vil elske jer og tilgive jer jeres synder, thi Allah er Tilgivende, Barmhjertig.”

To kriterier for at opnå Guds kær-

lighed

Hazrat Musleh-e-Mau'ud^{ra} har forklaret hvordan man kan opnå et kærlighedsforhold til Gud. Han har forklaret, at der er to kriterier, man bør overholde hvis man vil opnå Guds kærlighed. Når man når til det stadie, som vi tidligere omtalte som حُب (Hub) er en af betingelserne, at intet er én mere kært end Gud. Det vil sige, at Guds kærlighed skal være stærkere end kærligheden til alt andet. Der står således:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْصُدُوهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

”Sig: Hvis jeres fædre og jeres sønner og jeres brødre og jeres hustruer og jeres slægtninge og jeres ejendomme som I har erhvervet jer, og den handel, hvis stagnation I frygter, og de boliger som I elsker, er jer kærere end Allah og Hans sendebud og kampen for Hans sag, så vent, indtil Allah bringer Sin befaling (til udførelse); Allah retleder ikke de oprørske folk.” Det er her vigtigt at fjerne en mulig

misforståelse. Dette vers betyder ikke, at islam forbyder, at man elsker andet end Gud, for eksempel sine børn eller familie. Det der menes er, at kærligheden til Gud skal være stærkere end alt andet. Den Lovede Messias^{as} har flere steder berettet en anekdote fra Hazrat Ali^{ra}, som engang blev spurgt af sin søn Hazrat Imam Hasan^{ra}, om han elskede ham? Hvortil Hazrat Ali^{ra} sagde ja. Derefter spurgte Hazrat Imam Hasan^{ra} om han også elskede Gud, og hvordan det var muligt at elske to ting på samme tid? Derpå svarede Hazrat Ali^{ra}, at hans kærlighed til Gud var stærkere end alt andet og kærligheden til hans søn aldrig ville være i stand til at hindre hans kærlighed til Gud.

Det andet kriterie er, at Gud altid skal være tilstede i ens bevidsthed. Vi kan finde belæg for denne betingelse i Hazrat Abrahams^{as} argumentation, hvor han sagde, at han ikke kunne tage noget til Gud, som forsvandt. Der står:

لَا أَحِبُّ الْآفَلِينَ

”Jeg kan ikke elske det, der forsvinder.”

Altså er betingelsen for at opnå Guds kærlighed, at man altid ihukommer Ham og aldrig glemmer at Han er til stede, uanset hvilken tilstand man er i. Ellers vil ens kærlighed ikke kunne blive betragtet som oprigtig. 10 midler til at opnå Guds kærlighed Hazrat Musleh-e-Mau'ud^{ra} har under en tale ved Jalsa Salana i 1952 givet ti praktiske midler til at opnå Guds kærlighed. Jeg vil i det følgende give et resumé af disse punkter.

Det første middel er, at man gentagne gange ihukommer Guds attributter, som på arabisk betegnes som Zirk. Ved at gentage disse attributter igen og igen, vil man opleve, at Guds kærlighed i større eller mindre omfang vil tage plads i hjertet. Man kan ikke garantere, at Guds kærlighed vil blomstre i ens hjerte ved blot at nævne Guds attributter, men ved at gøre dette, vil det have en eller anden form for effekt. Den Lovede Messias^{as} har ligeledes forklaret, at hvis det ikke er muligt at græde oprigtigt i bønner af hengivenhed, bør man i stedet lave sit ansigtsudtryk sådan, så det lader som om, at man græder. Dette vil før eller senere resultere i, at man også vil græde oprigtigt. Altså er det at

ihukomme Guds attributter et basalt middel til at skabe en relation til Gud. I Koranen er dette også nævnt i følgende vers:

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ

Det andet middel er at fundere over Guds attributter. I den Hellige Koran siger Gud, at man ikke blot skal fundere over Guds attributter, men også de nåde, Gud har skænket. Ved at have de nåde og velsignelser, som Gud har givet i ens bevidsthed, vil ens kærlighed til Gud automatisk vokse. Når man i sandhed indser, at alt hvad man har ikke er ens eget, men Guds gave, vil det gå op for én, hvor kærlig Gud er. I den Hellige Koran står dette princip beskrevet i følgende vers:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ

”O I som tror, ihukom Allahs nåde mod jer...”

Det tredje middel er ved at tjene menneskeheden. Hvis man tjener menneskeheden, vil Gud automatisk elske en sådan person. Det kan sammenlignes med, hvis man er kærlig overfor et barn, vil det også

skabe kærlighed til en sådan person i hjerterne på barnets forældre. I en hadith beretning nævnes det, at Gud på dommedag vil erklære at når nogle mennesker gav andre mennesker beklædning, vand eller besøgte dem, da de var syge, svarer det til, at de gjorde sådan mod Gud. Derfor er det at tjene menneskeheden et middel til at opnå Guds kærlighed. I den Hellige Koran finder vi også hvordan den Hellige Profetsa udviste enorm kærlighed til menneskeheden og sørgede over, at de ikke ville tro, men det vers, der beskriver dette:

لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

kan også betyde, at Gud med andre ord siger til Profetensa at: når du udviser så stor sorg på grund af Min skabning, er det så muligt, at jeg ikke vil elske dig? I den Hellige Koran har Gud flere gange sagt:

وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

”...og Allah elsker dem der handler godt.”

I dette vers er det blevet tydeliggjort, at dem, der handler godt og udviser

kærlighed overfor andre, dem vil Gud elske. Det kan ikke forestilles om Gud, at han giver udtryk for, at han vil elske nogen og efterfølgende ikke også gør det. Hvis en person derfor bliver محسن (Muhsin), er der ingen tvivl om, at Gud vil elske en sådan person.

Det fjerde middel er ved at fortryde og angre efter at have begået synd. Hvis man fortryder og udviser skam over ens dårlige handlinger betyder det, at man er i stand til at skelne mellem hvad der er skønt og uskønt. Når man er i stand til at genkende, at ens dårlige handlinger er uskønne, vil man også kunne genkende det, når man ser noget, der er skønt. Dette vil nødvendigvis resultere i, at man i sidste ende vil genkende Gud, som er det ypperste eksempel på skønhed, der findes.

Det femte middel er at have absolut vished om, at intet kan opnås uden bøn. Når en person gentagende gange beder Gud om noget, vil det skabe kærlighed til Gud i vedkommendes hjerte. Når en person formålsbevidst beder Gud om noget, hver gang han har behov for noget, vil det gøre, at

kærligheden til Gud vil vokse.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ

”...Allah elsker dem, der vender sig (til Ham).”

Det sjette middel er at sætte sin lid til Gud i alle gøremål. En person, der efter at have gjort alt hvad der står i hans magt til slut siger, at han i sidste ende sætter sin lid til Gud, vil det skabe kærlighed til Gud i hans hjerte. En sådan person vil have vished om, at uanset hvor mange kræfter det lægger i sit arbejde, er det i sidste ende op til Gud at gøre arbejdet frugtbart.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

”...thi Allah elsker dem, der sætter lid (til Ham).”

Det syvende middel er at etablere retfærdighed i denne verden. Årsagen til, at man ikke overholder retfærdigheds princippet kan enten være, at man elsker nogen så meget, at det forhindrer én i at udøve retfærdighed, eller at man bærer nag mod nogen, så man glemmer at udøve retfærdighed. Hvis man over-

holder retfærdighed, betyder det, at på grund af frygt og kærlighed til et højere væsen overholder man retfærdigheden.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

”...thi Allah elsker de retfærdige.”

Det ottende middel er, at gøre alt for Guds skyld. Når man udøver en gerning for Guds skyld, for eksempel når man afholder sig fra en synd eller udøver en god handling for Guds skyld, vil det resultere i, at ens kærlighed til Gud vil forøges. Dette bliver med andre ord kaldt for Taqwa, som på dansk oversættes til gudsfrygt.

فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

”..sandelig Allah elsker de gudsfrygtige”

Det niende middel er at tilegne sig de guddommelige egenskaber. Hvis man tilegner sig de guddommelige attributter, vil man opnå en form for lighed med Gud og dermed vil Gud elske én. Det er et naturligt fænomen, at arter forsøger at forenes. Dette ses både blandt dyr og mennesker.

Desto flere lighedstegn man har med hinanden, desto mere vil man blive tiltrukket af hinanden. Hvis man derfor forsøger, at tilegne så mange af Guds attributter som muligt, vil Gud elske én. Selvom det ikke er muligt at blive ligesom Gud, kan man alligevel ved at forsøge, at tilegne sig de guddommelige attributter opnå lighed med Gud, dog på et lavere stadie. Det tiende middel er ved at agere ifølge den menneskelige natur. Den menneskelige natur er et bevis på, at Guds kærlighed er en del af den menneskelige natur. Ved at studere den menneskelige natur, kan man således opnå Guds kærlighed.

Må Gud gøre os alle i stand til at etablere et personligt og levende forhold til Gud i henhold til den Lovede Messias^{as} ønsker og forventninger. Ameen.

Hjernevasker de religiøse forældre deres børn?

Hjernevasker de religiøse forældre deres børn?

Ateister hævder at religiøse forældre, der opdrager deres børn i samme tro, "hjernevasker" deres afkom. Men er dette virkelig tilfældet?

Det er et spørgsmål, der er blevet rejst for ofte i de sidste par år til, at det kan ignoreres af de religiøse forældre helt og holdent: Er opdragelse af et barn for at have religiøse overbevisning en uhyrlig form for ideologisk indoktrinering? Mange fremtrædende ateister i dag fremfører netop dette synspunkt i zoolog Richard Dawkins førerskab. Sidste år skrev han i en detaljeret artikel specifikt om dette emne:

"Der er virkelig en vigtig forskel på at inddrage dine børn i harmløse traditioner og påtvinge dem ubeviste

meninger om livets eller universets natur." [1]

I et andet interview tilføjede han: "Børn behøver at være beskyttet, så de kan få sig en ordentlig uddannelse og ikke indoktrineres i, hvilken religion deres forældre tilfældigvis er blevet opdraget med." [2]

Det fulde argument fremlagt af nogle ateister hævder, at opdragelse af et barn med religiøs overbevisning er en form for hjernevask, som udøver en uheldig indflydelse på deres fremtid. En retfærdigere tilgang, de foreslår, ville være at opdrage børn uden nogen form for religiøse overbevisning, så de kunne nå en intellektuel modenhed, hvorefter de kunne vælge imellem deres eget verdensbillede af være troende eller ikke-troende.

Ved første øjekast kan denne opstilling virke rimelig; dens logik er dog dybt fejlfuld. Her er fem grunde til, at religiøse mennesker helt og holdent har ret til at opdrage deres børn efter deres egen religiøse overbevisning:

1. Vi opdrager alle vores børn i overensstemmelse med vores personlige overbevisninger - herunder ateisterne. Når vi undersøger de ovennævnte udsagn fra Dawkins, bliver hykleriet i de holdninger umiddelbart blottet. Det hænger sammen med ideen om, at religiøse mennesker holder 'ubeviste meninger om livets eller universets natur'. Lyder det ikke som en mening i sig selv? Jeg tror ikke, at min tro er ubeviseligt; når alt kommer til alt, hvem gør det? Vi kan ikke alle være rigtige, men vi forbeholder os retten til at tro på, at vi er. Hvem skal sige, at jeg ikke anser ateisme for at være en ubevist holdning, der er skadelig for mine børns moralske og åndelige velfærd? Hvis ja, hvordan kunne jeg bevidst fornægte min nærmeste og kæreste en mulighed for at udvikle åndeligt i deres ungdom? Argumenterne koft ned i det væsentlige er et kvældende udtryk for anti-religiøs vrede: din tro er anderledes end min,

og jeg har selvfølgelig ret, så hvordan tør du at give din uvidende tro videre til dine børn. Det er således meget klart; hvis Dawkins opdrager sine børn med den overbevisning om, at naturalistiske processer alene kan og forklarer alle fænomener, har jeg al mulig ret til at opdrage mine børn med troen på, at de ikke kan.

Som et hovedargument i sine artikler drager Dawkins gentagne gange paralleller i en sammenligning med mærkning af børnene med en åbenlys absurditet i henhold til deres forældres politiske overbevisninger. Skarpsindigt pointeres det, at kalden disse børn 'konservative' eller 'socialistiske' ville være latterligt. Desværre ville logikken i professorens argument forbyde forældrene i at diskutere nogen af deres politiske, økonomiske eller sociale værdier med deres børn af frygt for, at deres børn hælder til sine forældres politiske overbevisninger. Måske ville Dawkins også være fortaler for massegenetisk sammensmeltning. Man hader at se, at genetiske træk bliver nedarvet så uforskammet fra moder til barn.

2. Forældre har de bedste intentioner

for deres børn.

Alle forældre, uanset om de er religiøse eller ej, tager et væld af beslutninger på vegne af deres børn baseret på det, som de dømmer, vil være bedst for deres børns fremtid. Hvor mange børn har ikke hylet og grædt, da deres forældre sendte dem i skole eller har følt det at flytte væk fra deres venner var "det værste nogensinde?" Og mon nogen forstiller sig at tvangsferne børnene i det herlige navn af valgfrihed? Selvfølgelig ikke, fordi vi alle accepterer, at forældrenes beslutning med hensyn til deres børns fremtid skal respekteres. Der er ingen grund til, at de samme rettigheder, der gælder for valgene til dannelse af et barns sociale og akademiske fremtid, ikke også bør udvides til et barns åndelige fremtid.

3. Islam opretholder trosfrihed.

Islam giver præcedens om, at der ikke er tvang i trosforhold, så snart et barn er intellektuelt modent og kan stå på egne fødder, kan han eller hun vælge for sig selv, om de vil en bestemt religion eller ej.

Selvfølgelig er der en grænse for en forælder ret til at bestemme et barns fremtid:

"Der må ikke være tvang i religionen ..." [3]

I taget betragtning af det bærende princip i dette vers, planlægger jeg at opdrage mine børn med de religiøse overbevisninger, som jeg holder for at være sandt; så de kan smage de åndelige gaver, jeg har smagt, som jeg ikke kunne drømme om at fratage dem. Omend når de når deres intellektuel modenhed, og hvis de stadigvæk ikke finder sig virkelig overbevist

© Samet Guler | Shutterstock.com

Islam giver præcedens om, at der ikke er tvang i trosforhold, så snart et barn er intellektuelt modent og kan stå på egne fødder, kan han eller hun vælge for sig selv, om de vil en bestemt religion eller ej.

af argumenterne til fordel for disse overbevisninger, så er det bare sådan. Jeg har ingen ret til at påtvinge dem en tro, ikke mindst fordi en påtvungen tro er hul. Mit engagement i at gøre det, som jeg anser bedst for dem i deres ungdom, er ikke ensbetydende med at fratage dem selvbestemmelsen, når de bliver ældre. Trods alt vinkede profeten Noah, sorgbetyngt sin ikke-troende søn hen til arken, men han tvang ham ikke til at hoppe ombord sammen med de troende. [4]

4. At vokse op uden for religion betyder, at du ikke får et velinformeret valg.

Princippet om, at denne ide er opbygget og omkranset af, at det er retfærdigt for et barn at vokse op uden en tro, fordi det efterlader døren

åben for ham at vælge en religion til i voksenalderen, når vedkommende ønsker det. Dette betyder imidlertid, at de fleste mennesker vil ende som ateister og alle af de "forkerte" grunde. Religion kan have et meget rationelt grundlag, men mange af dets frugter er ikke rent intellektuelle, de er også oplevelsesmæssige. Hvis du vokser op uden at have oplevet åndelig tilfredshed, opfyldelsen af bønner og et forhold til Gud, hvordan kan du muligvis træffe et velinformeret valg om religionens sandhed? Et rigtigt informeret valg er baseret på erfaring. Hvis man efter en sådan indsats bestemmer, at åndelighedens lovede frugter ikke var eksisterende, så er man fri til at forlade. En afvisning af religion uden at forsøge på at opleve dens fordele er meningsløs.

Eksemplet med Richard Dawkins viser, at han efter at være opdraget som kristen indtil sine teenageår besluttede for at droppe troen på Gud og nu fortsætter med at leve sit liv uden en tro. Derfor vokse op med en religion, er ikke ensbetydende hjernevask eller det binder barnet til religion længere end, når de er mere modne til at vælge for sig selv. (Adgang via Wiki Commons)

5. Hvis en religiøs opdragelse betyder permanent indoktrinering, ville der ikke være nogen ateister.

Måske er det største bevis på, at der ikke er hold i den antagelse som understreges af det faktum, at de fleste af de ledende fortaler for den nye ateisme er født og opvokset i religiøse miljøer, før de valgte at afstå fra religionen. Vi ved trods alt alle, at tilknytning til religionen i Vesten er faldende, og ateismen er stigende. Det ville simpelthen ikke være muligt, hvis et barn, der er opdraget i et religiøst miljø som uundgåeligt knytte en uadskillelig bånd til religionen. Vi ser da, at denne påstand ikke har noget legitimt grundlag. Det er selvfølgelig sandt, at et mindretal af forældre kan forsøge på at undertrykke egenskaben af kritisk tænkning hos deres børn for at gøre plads til de religiøse overbevisninger. Sådan mental tvang er imidlertid forbandelse mod profeternes sande lære - dem der viste hvert tegn på deres sandhed, men som værdsatte tankefriheden over alle andre friheder.

“Og sig: sandheden fra jeres Herre. Lad da den, der vil tro og lad den, der vil være vantro.” [5]

Om forfatteren:

Umar Nasser er en sidste år medicinsk studerende på Imperial College, London. Han tjener i øjeblikket som formand for Ahmadiyya Muslim Students Association UK, og er medstifter af Endofatheism.com, et initiativ, der søger at give sammenhængende svar på de spørgsmål, der stilles af ateismen i nutidens alder. Han tjener også som medredaktør af Student Review, en ny blog, der er produceret af Majlis Khuddamul Ahmadiyya UK og The Review of Religions.

Slutnoter

1. Richard Dawkins, “Styr ikke dine religiøse meninger om dine børn,” Fonden for grund og videnskab, 19. februar 2015, <https://richarddawkins.net/2015/02/dont-force-your-religious-opinion-on-dine-børn/>.
2. Joe Humphreys, “Richard Dawkins: Børn skal være” beskyttet “fra religion,” The Irish Times, 24. februar 2015, <http://www.irishtimes.com/news/education/richard-dawkins-children-need-to-være-beskyttet-fra-religionen-1,2116281>.
3. Hellige Koran, Surah Al-Baqarah, Vers 257.
4. Den Hellige Koran, Surah Al-Hud, Vers 43.
5. Den Hellige Koran, Surah Al-Kahf, Vers 30.

Er fasten kun omkring mad?

Konceptet omkring faste har eksisteret i mange århundreder. Profeter og vismænd fra fortiden har brugt denne disciplin til at forbedre deres spiritualitet og til at kommunikere med den Almægtige. I dag kan praktisering af faste findes i alle større verdensreligioner og udgør en integreret del af religiøs tilbedelse. Som millioner af muslimer forbereder sig til den hellige fastemåned, Ramadan, vil *Aktiv Islam* udforske traditionen med fasten som den findes i islam.

Fasten i islam

Ramadan er en af de vigtigste måneder i en muslims liv. Den falder i den 9. måned i den islamiske kalender, og begynder ved observationen af nymånen og fortsætter indtil observationen af nymånen for den efterfølgende måned.

Muslimere afstår ikke kun fra mad og drikke fra daggry til solnedgang, men fokuserer især på deres tilbedelse gennem ekstra bønner. I islam er fasten ikke kun en fysisk, men også en spirituel øvelse; det endelige mål er, at opnå Guds velbehag gennem regulering af ens liv i overensstemmelse med Hans påbud. Hvis en muslim kun følger de udadvendte krav, vil personen blot lykkes i at gøre sig selv sulten og tørstig og ikke mere.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (as), den lovede messias og grundlæggeren af Islam Ahmadiyya Menighed, forklarer den sande essens af fasten i islam:

”At faste er ikke kun at være sulten og tørstig; snarere kan dets virkelighed og

dens indflydelse kun opnås gennem erfaring. Det er menneskelig natur, at jo mindre man spiser, desto mere renses ens sjæl og dermed øges ens evne til, at få [spirituelle] visioner. Guds vilje er at mindske en form for næring for at øge den anden. En person der faster, bør altid være opmærksom på, at han ikke bare skal være sulten. Tværtimod skal han forblive engageret i Guds ihukommelse, så han kan skære båndene fra verdslige begær og underholdning og være fuldstændig henvivet til Gud. Derfor er betydningen af fasten alene dette, at mennesket opgiver en slags næring, der kun nærer kroppen, og opnår den anden form for næring, der er en kilde til trøst og tilfredsstillelse for sjælen.”¹

Den berømte persiske sufi Rumi har beskrevet denne følelse af spirituel ekstase i sin forbløffende persiske poesi:

Fejr! Fastens måned er kommet.
Behagelig rejse til den Ene Hvem er
blandt selskabet hos de fastende.

Jeg klatrede på taget for at se månen,
fordi jeg virkelig savnede fasten af

hjerter og sjæle.²

Faktisk er denne følelse af ekstase og øget spiritualitet blevet anerkendt på tværs af religioner. På denne måde er fasten et unikt fænomen.

Fasten i andre religioner

Når vi ser på profeterne, på tværs af

religioner, ser vi en stærk sammenhæng mellem deres kærlighed til Allah og deres dedikation til fasten.

Allah beskriver dette i den hellige Koran:

"O I som tror, der er for jer foreskrevet at faste – ligesom det var

***foreskrevet dem før jer, for at I må
blive retfærdige”³***

Her nævner den hellige Koran specifikt det faktum, at der findes en form for faste i andre religioner. Og vi ser mange eksempler på dette.

Da den unge prins - som vi kender i dag som profeten Buddha (as) - vovede sig ind i verden, var hans første reaktion på livets smertefulde realiteter at faste. Det er endda fortalt, at han ofte ville leve af et riskorn om dagen.

Profeten Moses (as) er husket for at have fastet i to meget vigtige perioder af sit liv, begge i fyrre dage. Først, da han modtog sine påbud på stentavlerne på bjerget, og for det andet da han kom tilbage til sit folk og opdagede dem i at tilbede en afgud. Det Gamle Testamente foræller:

”Det var dengang jeg gik op på bjerget for at hente stentavlerne, tavlerne med den pagt, Herren havde sluttet med jer; jeg blev på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter uden at spise eller drikke, og Herren gav mig de to stentavler... og sagde til mig: »Skynd dig ned herfra, for dit folk, som du har

ført ud af Egypten, har handlet slet... Jeg begav mig så ned ad bjerget... Jeg kastede mig ned for Herrens ansigt i fyrre dage og fyrre nætter uden at spise eller drikke, ligesom forrige gang, på grund af den synd, I havde begået”⁴

Profeten Jesus (as), som oplevede store vanskeligheder i sit liv, ville ofte faste.

Bibelen fortæller:

”Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre nætter, led han til sidst sult”⁵

I lyset af ovenstående eksempler på profeterne, forsætter tilhængerne af buddhismen, jødedommen og kristendommen en vis form for faste. For eksempel faster tilhængerne af jødedommen hovedsagelig ved Yom Kippur. Derudover begrænser de sig fra brugen af cremer, iføre sig lædersko og seksuelle forhold, mens de faster.

Kristne holder en fyrre dag lang faste, til minde om de fyrre dage af trængsler, som Jesus (as) gik igennem, mens han fastede i ørkenen. På samme måde er fasten i hinduismen kendt som Upavasa og er en religiøs praksis

udført som en del af en asketisk rutine.

Men mens alle religioner har en form for faste som en del af deres tro, var islam den første til at udvikle og kodificere det endnu mere ved, at strengt dedikere en måned til faste og give specifikke instruktioner om, hvordan man fuldfører fasten, hvem der er fritaget fra fasten, og hvad der kan tjene som en passende erstatning, hvis man er fritaget.

Fasten i islam

Efter befaling om fasten blev ordineret i andet hijri-år befalede Allah den Almægtige muslimerne om, at påbegynde en form for religiøs tilbedelse hvert år kendt som Ramadan. Gud den Almægtige siger i den hellige Koran:

”Måneden ramadan er den, i hvilken Qur’anen blev åbenbaret (som) retledning for menneskeheden og med klare beviser på retledningen og (at den er) den (Bog), der sonderer (mellem sandt og falsk). Derfor skal den, som er vidne til denne måned, faste i den. Men den som er syg eller på rejse, (skal faste) det (samme) antal af andre dage. Allah ønsker at gøre det let for jer og ønsker

ikke at gøre det besværligt for jer.”⁶

Dermed blev den 9. måned i anden hijri den første fastlagte fastemåned. I vor tid begynder de troende måneden med iagttagelsen af nymånen. De vågner om morgenen og faster indtil maghrib-bønnen (umiddelbart efter solnedgang), når fasten slutter.

Denne måneds lange rutine er beregnet til at hjælpe med at rense dem, der gennemgår den. Faktisk kommer ramadan fra det arabiske rod-ord; ramdhan, hvilket betyder ‘brændende varme’. Den hellige profet Muhammad (sa) sagde: “Ramadan er blevet givet dette navn, for det brænder alle synderne væk”.⁷

Men ramadanen - selvom det er synonymt med faste - omhandler ikke kun afholdenhed fra at spise og drikke. Det kræver en disciplin af sjælen og tager en hen imod Allahs kærlighed, som Den Lovede Messias (as) forklarede meget smukt i starten af artiklen.

Således ligger essensen ved at faste i islam ikke blot ved at begrænse sig selv fra mad og drikke, men snarere en fuldstændig underkastelse til Allah.

Han sætter sin sjæl i Allahs hænder og adlyder som en marionet i hånden af en dukkespiller. Hans hovedmål i sidste ende er at vinde Allahs kærlighed fuldstændig. Den Hellige Profet (sa) sagde: "Når ramadanen ankommer, åbnes himlens porte og helvedes porte lukkes, og satanerne bliver bundet."

Vi ser at vores hellige Mester (sa) udnyttede dette fuldt ud og brugte sit hvert ord og handling for at vinde Guds kærlighed. Den Hellige Profet (sa) lærte sine disciple at undertrykke deres følelser og gav dem en model for, hvordan en muslim skulle leve sit liv. Han sagde:

"Når du faster, band ikke af nogen eller skændes med nogen; og hvis nogen skændes med dig, vend dig fra ham og sig: 'Jeg kan ikke skændes med dig, for jeg faster.'" Hans største bekymring var at fortælle sine disciple om at leve en sand troendes liv og undgå alle former for hykleri. Han advarede yderligere muslimerne:

"Den som ikke undgår at fortælle en løgn ved ord og gerning bør vide, at Gud ikke har brug for, at han afholder sig fra mad og drikke."

Og i virkeligheden var Den Hellige Profet (sa) selv et eksempel på, hvordan man faster. Han ville bruge det meste af sin tid fordybet i bøn. Han ville ofte udføre Tahajjud bønnen (frivillig nattebøn) med stor glæde og tilbragte de fleste af hans nætter i tilbedelse.

Han sagde: "Den der står i tahajjud bønnen i ramadanen med oprigtig tro og med det formål at opnå Guds velbehag, vil få alle sine tidligere synder tilgivet."

Den Hellige Profet (sa) lagde desuden stor vægt på at læse den hellige Koran i ramadanen. Den hellige Koran blev åbenbaret i ramadan, og Den Hellige Profet (sa) ville recitere den selv i løbet af sin daglige rutine. Det er nævnt, at han ofte ville fuldføre læsningen af den hellige Koran flere gange i løbet af ramadan.

Således kan faste føre en til et ekstraordinært spirituelt niveau. Det er et middel til at blødgøre sjælen og bringer menneskets rå følelser frem, så han kan løbe ind i Den

Almægtiges

arme. Ydermere gør det mennesket mere sympatisk mod alle skabninger af Allah den Almægtige.

Nogle gange forstår de, der lever i første verdens lande, ikke virkeligheden for dem, der lever under de hårdeste forhold. Sådanne forhold betyder, at man må bære på fattigdom og dens konsekvenser vel vidende, at der muligvis ikke vil være nogen flugt, og at man skal udholde sultens skrig fra ens elskede. Fasten er et middel, der medfører empati for dem, der lider smerte og man forstår, hvor vel-signet man er med de ressourcer, man nyder. For mange er dette en midlertidig øvelse, idet man ved, at der er en overflod af mad på slutningen af dagen.

Men for andre er denne mangel på ressourcer en hård virkelighed, som ofte overses af andre mennesker.

Fasten kaster dermed lys over sådan en situation.

Allah den Almægtige forsikrer lovende de troende med kærlighed, som det er fortalt af Den Hellige

Profet (sa):

Abu Hurreira (ra) fortæller, at Profeten (fred være med ham) sagde: "Allah siger: 'Alle handlinger af Adams børn er for ham selv, bortset fra at faste. Det er for mig, og jeg vil belønne det'.

Fasten er et skjold, så hvis det er en fastedag for nogen af jer, skal han ikke være uanstændig eller råbe. Hvis nogen nedgører ham eller skændes med ham, skal han bare sige, at jeg er en person, der faster. Jeg sværger ved Ham, i hvis hånd Muhammads sjæl er, lugten af den fastende persons ånde er sødere for Allah på Dommens Dag end moskus.

Den fastende person har to anledninger til glæde for sig, en når han bryder sin faste og den anden, når han møder sin Herre på grund af belønningen af sin faste."

Profeten Muhammad (sa) satte en perfekt retningslinje for at bekæmpe problemet med sult og ulighed. Han ville inspirere samfundet til at blive én, imødekomme alle menneskers behov og ville ikke forlade nogen forarmet. Det siges at Den Hellige Profet (sa)

var den mest generøse af mænd, men under ramadan overgik hans generøsitet til at være som en hurtig vind. Sandelig var hans skønhed sådan, at alle, som han kom forbi, var som berørt af en sød brise.

Den nuværende khalifa [verdensoverhoved, red.] af Islams Ahmadiyya Menighed, Hazrat Mirza Maroor Ahmad (aba) , har meget smukt opsummeret fasten og dens fordele:

”Når fasten er baseret på taqwa (retskaffenhed) frembringer det et smukt samfund, der skaber en ånd af selvopofrelse for hinanden. Man er tiltrukket af sine underprivilegerede brødres behov, og dette er meget vigtigt, fordi dette var Den Hellige Profets (sa) velsignede model, at under ramadanen ville hans almisser og velgørenhed opnå en intens fart, ligesom en kraftig storm. Dette forbliver en kilde, der fjerner angsten fra samfundet og skaber en følelse af empati for de mindre heldige blandt dem, der er velstillede; og en følelse af kærlighed og taknemmelighed i de underprivilegerede troendes hjerter for deres velhavende brødre.”⁸

Men ud over de samfundsmæssige fordele, giver fasten også mange sundhedsmæssige fordele. Det genstarter immunforsvaret, hjælper kroppen med at afgifte farlige kemikalier og sænker blodtrykket. I en ny undersøgelse offentliggjort af tidsskriftet Cell, regenererer faste en diabetisk bugspytkirtel og hjælper med at genopbygge den del af de organer, der ikke længere fungerer.⁹

Generelt giver fasten i mange aspekter store fordele til muslimerne.

En af de afgørende forskelle mellem den islamiske lære og andre religioner ligger i de omfattende befalinger i islam angående fasten for alle grupper i samfundet. Især giver islam dem, der ikke kan faste, muligheden for at deltage i ramadanens velsignelser, samtidig med at det sikrer, at dem for hvem fasten kan være skadelig, ikke føler sig forpligtet til at faste. Gud den Almægtige befaler i den hellige Koran:

”(Fasten er fastsat) Et bestemt antal dage. Men den af jer, som er syg eller på rejse, (han skal faste) et (ligeså

stort) antal andre dage – og for dem, som (kun) med vanskelighed kan udholde det, (gælder som) erstatning: bespisning af en fattig. Men den, som frivilligt over en god gerning – det er (endnu) bedre for ham. Og at I faster er bedst for jer, om I blot vidste det.

Måneden ramadan er den, i hvilken Qur'anen blev åbenbaret (som) retledning for menneskeheden og med klare beviser på retledningen og (at den er) den (Bog), der sonderer (mellem sandt og falsk). Derfor skal den, som er vidne til denne måned, faste i den. Men den som er syg eller på rejse, (skal faste) det (samme) antal af andre dage.

Allah ønsker at gøre det let for jer og ønsker ikke at gøre det besværligt for jer”.¹⁰

Allah ved, at der er nogle, som virkelig ikke kan faste, og derfor har han ikke gjort det obligatorisk for en rejssende, en syg person, en gravid eller ammende kvinde at faste. Sådanne mennesker udfører enten fasten når de bliver raske igen, eller betaler en økonomisk kompensation (fidya) for ikke at faste, der har til formål at fodre

de fattige. Dette fremmer læren om empati, der bør udvises mod alle under fasten. Samtidig får alle mulighed for at nyde velsignelserne af denne måned. Ramadan består af tre perioder med fokus på tre hovedfaser for udviklingen af en troende. De første ti dage er de, hvor Allahs barmhjertighed søges, de næste ti dage for at søge Hans tilgivelse og de sidste ti dage for at søge tilflugt hos Allah. Disse sidste ti dage er præget af søgningen efter Laylatul Qadr eller 'skæbnens nat', hvor en troende er lovet effekten af tusinde måneders bønner.

Ifølge Den Hellige Profet (sa) findes denne nat i de ulige nætter i de sidste ti dage af ramadan. Mange forsøger at tilbringe disse sidste ti dage i et specielt ritual kaldet 'itekaf', som følge af Den Hellige Profets (sa) praksis, ved at bo i en lille del af moskeen og tilbringe disse ti dage isoleret fra omverdenen, med fokus på tilbedelse.

Samlet set opsummeres ramadanens endelige formål i Den Hellige Profets (sa) hadith, hvor han udtalte omkring Allah den Almægtige:

”De mest elskede ting, hvorved Min tjener kommer nærmere til Mig, er hvad Jeg har gjort obligatorisk for ham; og Min slave fortsætter med at komme nærmere til Mig gennem frivillig indsats ud over det, der foreskrives, indtil Jeg begynder at elske ham [med en særlig kærlighed]. Når Jeg elsker ham, bliver Jeg hans ører, som han hører med, og hans øjne, som han ser med, og hans hænder, som han tager med, og hans ben, som han går på. Når han spørger Mig, skænker Jeg ham det, og når han søger Min beskyttelse, beskytter Jeg ham.”¹¹

Slutningen af ramadan er markeret med nymånens syn, fyldt med en bittersød følelse for den troende. Han sørger sig over slutningen af en meget velsignet måned og ønsker, at han for evigt kunne opleve en sådan mirakuløs tid. Men samtidig er han glad for at have gennemført denne spirituelle rejse, markeret af en guddommeligt udpeget fest, Eid ul Fitr, hvor alle kommer sammen i fejringen af denne måned, og i håb om, at denne spirituelle rejse, der blev gjort under ramadanen, vil forblive et stærkt fundament

Artiklen er taget fra *Review of Religion*, og blevet oversat til dansk af Balaj Mahmood

for ens fremtidige fremgang.

1 Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, Malfuzat Vol. (Rabwah: Nazarat Isha'at Rabwah Pakistan), 102.

2 Jalaluddin Rumi, a ghazal from the Divan-e- Shams-e-Tabrizi, translated by Nevit Ergin.

3.Den Hellige Koran – 2:184

4. Mosebog - 9:9-10,12,15,18

5. Matthæusevangeliet – 4:1-2

6.Den Hellige Koran – 2:184-186

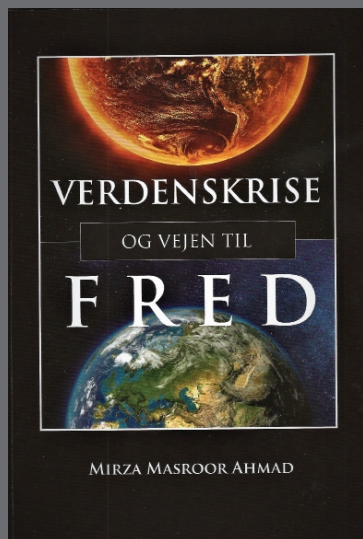
7.Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmood(ra), The Holy Qur'an with English Translation and Commentary, Vol.1, (Tilford: Islam International Publications, 1988), 239.

8.Hazrat Mirza Masroor Ahmad(aba), "Friday Sermon: Ramadan – Virtues of Fasting." Al Islam. 17 June 2014.

9. Cheng, Chia-Wei, Valentina Villani, Roberta Buono, Min Wei, Sanjeev Kumar, Omer H. Yilmaz, Pinchas Cohen, Julie B. Sneddon, Laura Perin, and Valter D. Longo. "Fasting-Mimicking Diet Promotes Ngn3-Driven -Cell Regeneration to Reverse Diabetes." Cell 168.5 (2017): n. pag. Web.

10. Den Hellige Koran – 2:184-186

11. Sahih Al-Bukhari, Kitab Ar-Riqaq, Bab At-Tawadhu'i.

Verden oplever nogle svære, turbulente tider. Næsten hver uge fortsætter den globale økonomiske krise med at manifestere nye og alvorligere farer. Lighederne med perioden før Anden Verdenskrig bliver fortsat citeret, og det synes klart, at de politiske og økonomiske begivenheder bevæger verden i retning af en rædselsvækkende tredje verdenskrig i et hidtil uset tempo.

I denne bog advarer Hans Hellighed Mirza Masroor Ahmad, overhoved for den verdensomspændende Islams Ahmadiyya Menighed, om de nært forestående farer, og hvordan verden kan afværge katastrofen og i stedet navigere mod fred.

Bogen kan læses online på www.aktivislam.dk

Her er starten gået til 1 km løbet som startede og sluttede ved moskeen.

Generation Guld 2019

Søndag den 28. april 2019 var Hvidovres Nusrat Djahan Moske udsmykket med balloner i rød og guld, og omringet af glade og energiske mennesker i alle aldre. Moskeen var vært for velgørenhedsløbet GenerationGuld, for at støtte plejehjemmene i Hvidovre, i samarbejde med Ældre Sagen Hvidovre og Lions Club Hvidovre.

Susan Bjerregaard, direktør for børn- og velfærdsområdet i Hvidovre kommune, var mødt op for at tage imod den indsamlede donation på 100.000 kr.

- Det er fantastisk, at Moskeen har indsamlet så mange penge, og det kommer virkelig til at gavne arrangementer og aktiviteter ude på plejehjemmene. Det er fantastisk at se, hvordan I har formået at arbejde på tværs i kom-

munen, sagde Susan Bjerregaard, da hun fik overrakt checken.

Motionsløb ved Nusrat Djahan Moskeen søndag den 28. april 2019
Familien Jensen var også med på de to løb Veselka Jensen på 30 år tog den lille rute med børnene Alexander på 2 år og Sofia på 1 år, medens farmand Kenneth Jensen på 35 år tog den lange løbetur på 7 km

Omkring 150 personer deltog i løbet. De var fordelt på hhv. 7 km. med start fra plejecenter Dybenskerhave og mål ved Nusrat Djahan Moskeen, samt 1 km. med start fra Nusrat Djahan Moskeen og rundstrækning til plejecenter Krogstenshave. Og tanken var netop at løbe ind til beboerne på plejecentrene.

- Det er fantastisk for beboerne på Plejecenter Krogstenshave at opleve at være en del af løbet og hilse på alle dem, som løb hen til plejecentret, fortæller Lene Pedersen leder på Plejecenter Krogstenshave.

Projektkoordinator Azhar Ahmad fra Nusrat Djahan Moskeen fortæller om baggrunden for indsamlingen til netop de ældre medborgere.

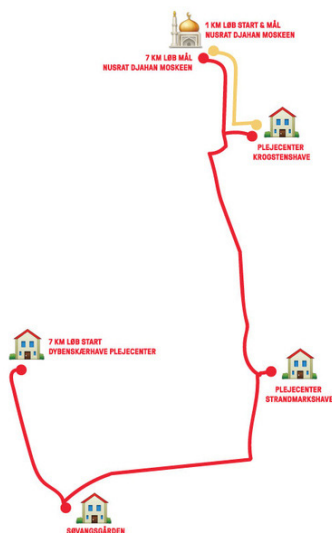
- De ældre har opbygget det samfund, som vi i dag nyder godt af. Derfor ønsker vi også at gøre en god gerning

for dem ved at samle penge ind til aktivitets-kassen på de fire plejehjem i Hvidovre.

Han fortsætter, - Dette er blot en lille gestus, men det der ligger bag, er lige så vigtigt for os, nemlig kærligheden og omsorgen for hinanden. Det er den kærlighed og omsorg, som vi fra Islams Ahmadiyya Menighed, også kendt som Muslimer for Fred, ønsker at videregive til alle dele af samfundet.

Både børn og voksne var mødt op for at støtte det gode formål og en god oplevelse.

- Det er sjovt at være med, og vi får også lov til at komme ind at se mos-

keen, forklarer Silke Kåre Justesen på 10 år, som bor i området.

Moskeen har også stået for mange åbent hus arrangementer, ligesom man også tidligere har stået for andre indsamlinger til velgørenhed, fx. Red Barnet Ungdom og Familier Med Kræfttramte Børn.

- Gennem disse arrangementer ønsker vi bl.a. at samle vores medborgere til det, der er vigtigst for os, nemlig indbyrdes solidaritet, omsorg, kærlighed og respekt, forklarer formand og imam i moskeen, Zakaria Khan.

-Det er en vigtig del af vores tro, at vi skal elske vores land og være til gavn for det samfund, som vi lever i, tilføjer Zakaria Khan.

Alle er enige om, at løbet skal gentages igen næste år. Velgørenhedsløbet blev afsluttet med et gratis indisk måltid fra folkekøkkenet, som moskeen havde arrangeret i dagens anledning.

Nusrat Djahan Moskeen, som er Danmarks ældste moske (indviet 1967), er altid åben for besøg. På moskeen.dk kan man finde mere info.

VELGØRENHED

STED Hvidovre

DATE 28.april 2019

UNDERSKRIFT

100.000,- DKK

GenerationGuld
sprænger et Muslimer For Fred

PLEJECENTER KROGSTENHØVE, PLEJECENTER SVANGSGÅRDEN
PLEJECENTER STRANDMARKSHAVE OG PLEJECENTER DYBENSKARHØVE

“En sand muslim kan aldrig hæve sin stemme i had mod sine medborgere, eller for den sags skyld mod den ledende myndighed eller tidens regering. Det er en sand muslims ansvar, at han skal forblive loyal og fuldt ud overholde lovgivningen i det land, hvor han er en borger.”

Hazrat Mirza Masroor Ahmad

Ved åbningen af Vesteuropas største moske, London 2003

Aktiv Islam er Danmarks første islamiske magasin, som udkom første gang i 1959. Magasinets formål er at behandle emner knyttet til religion generelt og til islam og muslimer specifikt. Det forsøger at henvende sig til den almindelige dansker, muslim som ikke-muslim, på en let forståelig måde. Der udgives i dag 4 numre årligt og på hjemmesiden kan du læse de fleste numre, som er udkommet igennem årene.

Ønsker du at abonnere på Aktiv Islam, kan du henvende dig på tlf. Nr.: +45 36 75 35 02, eller på email: kontakt@aktivislam.dk.